

- 1 **Dissabte. TOTS SANTS.**
J.H. Newman és Doctor de l'Església!!!
- 2 **Diumenge. Fidels difunts.**
- 3 **Dilluns. A les 19.30 h., missa** en sufragi dels difunts de la nostra Comunitat i del Centre Moral.
- 9 **Diumenge. Dedicació de la basílica de st. Joan de Laterà.**
Diada de Germanor. Ajuda a l'Església Diocesana. Amb la col·lecta extraordinària col·laborem en el manteniment de la nostra Església.
- 15 **Dissabte.** A les 17.00, des de l'**Oratori** de Sant Felip Neri de **Barcelona** farem una visita a l'exposició GERMA FOC, GERMANA AIGUA del Museu Diocesà.
- 16 **Diumenge. XXXIII de durant l'any.**
A l'Oratori de Barcelona:
A les 19h.: *Händel versus Terradellas: Àries i concerti grossi.* Orquestra Barroca Catalana. XI Temporada de Música Antiga. Concert de pagament.
- 21 **Divendres.**
A l'Oratori de Barcelona:
A les 19h.: *Recital-concert. Ausiàs March i el desig.* Amb Lluís Homar i Sandra Monfort. CLÀSSICS. Festival d'Arts Contemporànies i Pensament.
- 22 **Dissabte.** A les 19h.: Concert de campanes d'en Mark Pulido.
- 23 **Diumenge. Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món.**
- 29 **Dissabte.** L'Esplai ens convida: Vivim l'Ora a l'Oratori: infants, joves i grans.
A les 20h.: Concert Àngel Villagrasa.
- 30 **Diumenge I d'Advent.** A les 18,30 h., Vespres cantades.

Heu de saber que:

A la col·lecta del **Domund** es va recollir: 350 €

Gràcies per la vostra generositat!

Tots els dissabtes de 16 h. a 17 h.: Catequesi d'infants.

El Sagrament de la Reconciliació: 30 minuts abans de la celebració de l'Eucaristia.

Telf. de l'Oratori de Barcelona: 680859537.

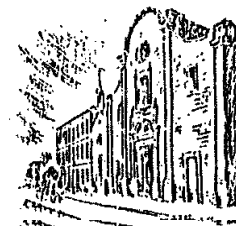
Web d'interès:

www.oratoribarcelona.com

www.oratorigracia.com

www.arxiprestatdegracia.cat

El Cor de Sant Felip Neri

FULL INFORMATIU (190) Novembre de 2025

Oratori Sant Felip Neri de Gràcia

CONEGUEM UNA MICA MÉS L'ORATORI (II)

* El camí va començar al segle XIX, en una situació històrica, cultural i política molt dolorosa per a la vida de l'Església; fins i tot les Cases Oratorianes es van trobar reduïdes en nombre i en greu escassetat de recursos: un bon nombre d'elles, fins i tot glorioses, van acabar amb la seva existència, i moltes de les que quedaven corrien el mateix perill. En pocs anys s'havien reduït de 182 a 56. Al llarg d'aquell segle hi havia molt poques noves fundacions; i així va ser també al segle següent fins que l'any 1933 la Santa Seu va decidir la Visita Apostòlica per a elles.

* Més enllà de les circumstàncies històriques, el que seria la Confederació de Cases Oratorianes té les seves arrels en el vincle de caritat documentat des dels seus orígens: un vincle gràcies al qual les Congregacions sempre han sentit una unitat moral i, en un respecte escrupolós per la autonomia de cadascuna, no han deixat de teixir relacions espirituals i possibles col·laboracions entre elles, tal com llegim a les "Pregi della Congregazione dell'Oratorio" (des de fa molt de temps, un preciós vademècum oratorià), on es parla de la "estimada correspondència que passa entre les Congregacions de Sant Felip":

"Aquest Mèrit de la Caritat, que uneix tants Sacerdots i Germans en una sola Casa, uneix també totes les Congregacions de Sant Felip amb un vincle d'amor molt estret. I encara que en les coses exteriors no hi hagi participació en els béns temporals entre elles, havent volgut el Sant Pare que cada Casa es regís i es governés per si mateixa, tanmateix hi ha tan bona correspondència d'afecte entre tots els Sacerdots de l'Oratori que, encara que no s'han vist mai, s'estimen amb un amor mutu i una Caritat no fingida. Reconeguem a tots com a Germans, ja que tots són Fills del mateix Pare, practicant les mateixes regles i costums..."

Crec poder dir que precisament aquesta "estimada correspondència que passa entre les Congregacions de Sant Felip", aquest valor de caritat fraternal, és l'ànima de la Confederació, de la nostra trobada, del mateix Congrés General, de les seves obres i de les seves decisions... Com en la vida de cadascuna de les comunitats! "Ubi caritas est vera, Deus ibi est": "vera" diu el text original de l'himne litúrgic... "Ubi caritas et amor" és més

"romàntic", però menys significatiu... Vera caritas en el pensament i en l'acte! Sense ella tot es torna mundà...

NOVEMBRE: ESPERANÇA EN EL DÉU VIVENT

El mes de novembre ocupa un lloc molt especial dins del calendari litúrgic. És un temps de recolliment espiritual, de silenci interior i de mirada profunda cap a les realitats últimes. No és casualitat que aquest mes comenci amb la solemnitat de Tots Sants i clogui amb la celebració de Crist Rei de l'univers, tancant així l'any litúrgic amb un missatge clar i ple d'esperança: la vida cristiana està orientada cap a la plenitud, cap al Regne, cap a la Vida que no s'acaba.

Aquest mes ens posa davant d'una veritat essencial de la fe: som pelegrins en camí cap a la vida eterna. I en aquest camí no estem sols. Ens acompanya la comunió dels sants, l'oració per i amb els difunts, i sobretot, la certesa que Crist viu i regna per sempre.

Tots Sants: la vocació universal a la santedat

L'1 de novembre, l'Església celebra la solemnitat de Tots Sants, una festa que té una forta càrrega escatològica i eclesial. No es tracta només d'un homenatge als grans sants coneguts, sinó d'una celebració de la plenitud de l'Església en la glòria de Déu. És un dia per recordar que la santedat no és cosa d'uns pocs, sinó que és la crida fonamental de tot cristià (cf. *Lumen Gentium*, 5). En Crist, tots estem convidats a participar de la seva santedat. Els sants són testimonis vius del que Déu pot fer en aquells que s'obren a la seva gràcia. Són llum enmig de les tenebres, esperança per als qui lluiten, i intercessors constants des del cel. En ells contemplem el rostre transfigurat de l'Església, cridada a ser santa com ho és el seu Senyor. Celebrar Tots Sants és, doncs, una mirada d'alegria, de comunió i d'esperança. És saber-nos units a una gran família que ens precedeix en la fe i que ens espera a la Casa del Pare.

Fidels Difunts: la memòria que estima i prega

L'endemà, el 2 de novembre, l'Església ens convida a commemorar Tots els Fidels Difunts. És una jornada íntima, serena, sovint impregnada de nostàlgia i record, però sobretot d'esperança cristiana. Recordem els nostres éssers estimats que han mort, i ho fem amb la convicció que la mort no és el final, sinó un pas cap a la plenitud de la vida en Déu. La pregària pels difunts és una expressió preciosa de la comunió dels sants. És l'amor que continua després de la mort, convertit en oració confiada. En pregar pels difunts, manifestem que creiem en la misericòrdia de Déu i en la purificació que porta a la visió beatífica. Aquest dia, i durant tot el mes, l'Església reitera la seva missió d'intercessora, com a Mare que acompanya els seus fills i filles en totes les

etapes de la vida, també més enllà de la mort. És un moment per renovar la nostra fe en la resurrecció i en la promesa de Crist: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà» (Jn 11,25).

Crist Rei: la culminació del camí

El mes de novembre culmina amb la **solemnitat de Jesucrist, Rei de l'univers**, que se celebra el darrer diumenge de l'any litúrgic. Aquesta festa no és només un final simbòlic, sinó **una proclamació poderosa del Senyor ressuscitat com a centre de la història, de la creació i de la nostra vida personal**.

Crist és Rei, però **no segons els criteris del món**. El seu tron és la creu, el seu ceptre és el servei, la seva corona és d'espines. El seu Regne no s'imposa per la força, sinó que **es construeix amb l'amor, la justícia, la veritat i la pau**. És un regnat que comença en els cors i que es manifesta allà on es viu l'Evangeli.

Amb aquesta festa, **l'Església ens recorda que tot conflueix en Crist**. Ell és l'Alfa i l'Omega, el principi i la fi. Tot l'any litúrgic ha estat una contemplació del seu misteri: des del seu naixement a Betlem fins a la seva passió, mort i resurrecció, i ara el contemplem glorificat, com a Rei de tot allò que existeix.

Novembre és, doncs, **un mes profundament espiritual i teològic**, que ens convida a mirar la nostra vida des de l'horitzó de l'eternitat. Ens recorda que la mort no té l'última paraula, que l'amor perdura més enllà del temps, i que **la nostra veritable pàtria és el cel**.

És temps de **silenci interior**, de pregària confiada pels difunts, de contemplació del testimoni dels sants, i de renovació del nostre desig que **Crist regni en el nostre cor, en les nostres comunitats i en el món**.

Enmig del ritme accelerat del món, novembre ens diu amb suavitat: **atura't, recorda, estima, prega, espera...** perquè som cridats a la Vida, i aquesta Vida té un nom: **Jesucrist, el Senyor de la vida i de la història**.

Albert Marsé Castillo

Retaule de Tots els Sants a Sant Cugat del Vallès